GENERALINIO ADVOKATO
NILS WAHL IŠVADA,
pateikta 2016 m. vasario 4 d.[1]

Byla C-211/15 P

Orange SA, anksčiau – France Télécom ,
prieš

Europos Komisiją

„Apeliacinis skundas — Pagalba, kurią Prancūzijos Respublika suteikė France Télécom, susijusi su France Télécom dirbančių valstybės pareigūnų pensijų finansavimo sistemos reforma — Kompensacijos, kurią France Télécom turėjo sumokėti valstybei, sumažinimas — Sprendimas, kuriuo pagalba pripažinta tam tikromis sąlygomis suderinama su vidaus rinka — Pranašumo buvimas — Reikšmingas bazinis pagrindas — Atsižvelgimas į „struktūrinius trūkumus““

1. Šiuo apeliaciniu skundu *Orange SA* (toliau – *Orange*), anksčiau – *France Télécom*, siekia, kad būtų panaikintas 2015 m. vasario 26 d. Europos Sąjungos Bendrojo Teismo sprendimas *Orange / Komisija*[2], kuriuo minėtas teismas atmetė šios bendrovės prašymą panaikinti 2011 m. gruodžio 20 d. Komisijos sprendimą 2012/540/ES dėl valstybės pagalbos C 25/08 (ex NN 23/08) – *France Télécom* priskirtų valstybės pareigūnų pensijų finansavimo sistemos reforma, kurią Prancūzijos Respublika įgyvendino remdama įmonę *France Télécom*[3].

2. Šiuo apeliaciniu skundu Teisingumo Teismo prašoma, be kita ko, nustatyti, ar Bendrasis Teismas pagrįstai patvirtino ginčijamą sprendimą, kiek jis susijęs su *France Télécom* ekonominio pranašumo buvimu. Visų pirma reikės patikrinti, ar buvo teisingai apibrėžtas Europos Komisijos pasirinktas „bazinis pagrindas“ tokiam pranašumui nustatyti, kiek tai susiję su ginčijamomis „kompensacinėmis priemonėmis“, kurios buvo pritaikytos ypatingomis aplinkybėmis, reformuojant valstybės pareigūnų, anksčiau dirbusių *France Télécom*, pensijų finansavimo sistemą.

3. Mano nuomone, ši byla suteikia ypatingą progą patikslinti, kad, išskyrus atvejį, atitinkantį Sprendime *Altmark Trans ir Regierungspräsidium Magdeburg*[4] nustatytus kriterijus, tai, kad valstybės priemonės tikslas yra išspręsti tariamus struktūrinius arba konkurencinius įmonės sunkumus, negali reikšti, kad ši priemonė negali būti laikoma valstybės pagalba, kaip tai suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį.

1 — Originalo kalba: prancūzų.

2 — T-385/12, EU:T:2015:117; toliau – skundžiamas sprendimas.

3 — OL L 279, 2012, p. 1; toliau – ginčijamas sprendimas.

4 — C-280/00, EU:C:2003:415.

I – Bylos aplinkybės

4. Bylos aplinkybes, kurios matyti iš skundžiamo sprendimo, galima apibūdinti taip:

„1 Šioje byloje nagrinėjamos priemonės susijusios su ieškovės, *Orange*, kuri tuo metu vadinosi *France Télécom*, mokamų įmokų sistemos pokyčiais 1996 m., kiek jie susiję su šios įmonės darbuotojų, turinčių valstybės pareigūno statusą, pensijų mokėjimu.

2 Ši sistema, sukurta 1990 m. nuo pat *France Télécom*, kaip nuo valstybės valdymo atskirtos įmonės, įsteigimo priėmus 1990 m. liepos 2 d. Įstatymą Nr. 90-568 dėl pašto ir telekomunikacijų viešųjų paslaugų organizavimo (JORF, 1990 m. liepos 8 d., p. 8069, toliau – 1990 m. įstatymas), buvo iš dalies pakeista 1996 m. liepos 26 d. Įstatymu Nr. 96-660 dėl nacionalinės įmonės *France Télécom* (JORF, 1996 m. liepos 26 d., p. 11398, toliau – 1996 m. įstatymas). Nauja sistema įdiegta, kai, viena vertus, buvo įsteigta ir į biržos sąrašus įtraukta akcinė bendrovė *France Télécom* ir suteikta galimybė įsigyti vis didesnę dalį įmonės kapitalo, kita vertus, rinkos, kuriose veikė įmonė, Prancūzijoje ir kitose Europos Sąjungos valstybėse narėse buvo visiškai atvertos konkurencijai.

3 Kiek tai susiję su įsipareigojimais, susijusiais su valstybės pareigūno statusą turinčių darbuotojų socialinių išmokų finansavimu, 1996 m. įstatymu buvo iš dalies pakeista kompensacija, kurią *France Télécom* pagal 1990 m. įstatymo 30 straipsnį buvo įpareigota mokėti į valstybės biudžetą valstybės mokamų jos pareigūnų pensijų mokėjimui ir tvarkymui (toliau – ginčijama priemonė).

4 1990 m. įstatyme buvo numatyta, kad *France Télécom* buvo įpareigota į valstybės biudžetą mokėti kompensaciją už valstybės pareigūnams mokamų pensijų mokėjimą ir tvarkymą, iš darbuotojo darbo užmokesčio išskaitant sumą, kurios dydis nustatytas Civilių ir karių senatvės pensijų kodekso L. 61 straipsnyje, ir papildomą įmoką, leidžiančią visiškai padengti išlaidas, susijusias su skirtomis ir skirtinomis pensijomis į pensiją išėjusiems įmonės darbuotojams.

5 *France Télécom* taip pat dalyvavo taikant vadinamąsias kompensacijos ir kompensacijos permokos sistemas, pagal kurias numatoma pervesti lėšų siekiant užtikrinti kitų viešųjų organizacijų pareigūnų pensijų sistemų pusiausvyrą.

6 1996 m. įstatymu 1990 m. įstatymo 30 straipsnyje numatyta kompensacija buvo pakeista taip, kaip nurodyta toliau. Pirma, *France Télécom* buvo įpareigota mokėti sumą, išskaičiuojamą iš pareigūno darbo užmokesčio, o jos dydis liko toks pat, kaip nurodyta 1990 m. įstatyme. Antra, ji buvo įpareigota mokėti „darbdavio įmoką, kuria atleidžiama nuo mokestinių įsipareigojimų“ ir kuri nustatyta vietoj ankstesnės darbdavio įmokos. Ši nauja įmoka buvo grindžiama „vienodų konkurencinių sąlygų užtikrinimo norma“, kuri pati buvo grindžiama *France Télécom* ir kitų telekomunikacijų sektoriaus įmonių, kurioms taikomos bendrosios teisės nuostatos dėl socialinių įmokų, privalomų socialinių įmokų ir mokesčių, išskaičiuojamų iš darbo užmokesčio, dydžio suvienodinimu, numatant riziką, kuri yra bendra pagal privatinę teisę reglamentuojamiems samdomiesiems darbuotojams, ir nenumatant rizikos, kuri nėra bendra pagal privatinę teisę reglamentuojamiems samdomiesiems darbuotojams ir valstybės pareigūnams (be kita ko, samdomųjų darbuotojų nedarbo ir skolų rizika, jeigu teisme priteisiamas žalos atlyginimas arba įmonė likviduojama). Trečia, *France Télécom* buvo įpareigota mokėti „išimtinę nustatyto dydžio įmoką“, nustatytą 1996 m. gruodžio 31 d. Įstatymu Nr. 96-1181, kuriuo išdėstomas 1997 m. Finansų įstatymas (JORF, 1996 m. gruodžio 31 d., p. 19490), kuri sudarė 37,5 mlrd. Prancūzijos frankų (5,7 mlrd. EUR). Ši įmoka apėmė, pirma, metinių atidėjinių sumą (3,6 mlrd. EUR), kurią *France Télécom* atidėjo iki 1996 m. siekdama padengti numatytas būsimų pareigūnų senatvės pensijų išlaidas, ir, antra, papildomą sumą (2,1 mlrd. EUR).

7 Be to, pagal 1996 m. įstatymą *France Télécom* neįtraukta į kompensacijos ir kompensacijos permokos sistemų taikymo sritį.

<…>

9 2008 m. gegužės 20 d. raštu Komisija pranešė Prancūzijos Respublikai apie savo sprendimą pradėti SESV 108 straipsnio 2 dalyje nustatytą procedūrą (toliau – sprendimas pradėti procedūrą) dėl nagrinėjamos pagalbos. Prancūzijos Respublika savo pastabas pateikė 2008 m. liepos 18 d.

<…>

12 2011 m. gruodžio 20 d. Komisija priėmė [ginčijamą] sprendimą, kuriuo nagrinėjama pagalba tam tikromis sąlygomis pripažinta suderinama su vidaus rinka.

13 [Ginčijamame] sprendime Komisija padarė išvadą, kad ginčijama priemonė yra valstybės pagalba, kaip tai suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį.

14 Kiek tai susiję, be kita ko, su ekonominiu pranašumu, Komisija nustatė, kad ginčijama priemone *France Télécom* buvo suteikta ekonominis pranašumas, nes dėl jos valstybei teko nauja ir didelė našta, susijusi su *France Télécom* pareigūnams skirtų pensijų mokėjimu ir tvarkymu, sumažinant *France Télécom* anksčiau mokėtą kompensaciją.

15 Šiuo atžvilgiu Komisija, pirma, [ginčijamo] sprendimo 105 konstatuojamojoje dalyje apskaičiavo nagrinėjamos pagalbos sumą kaip *France Télécom* pagal 1996 m. įstatymą Prancūzijos valstybei mokamos darbdavio įmokos, kuria atleidžiama nuo mokestinių įsipareigojimų, ir įmokų, kurias įmonė būtų mokėjusi pagal 1990 m. įstatymą, metinį skirtumą ir, antra, [ginčijamo] sprendimo 113 konstatuojamojoje dalyje laikėsi nuomonės, kad mokant išimtinę nustatyto dydžio įmoką buvo sumažinta pagalbos suma, kurią gavo *France Télécom.*

16 Komisija taip pat nustatė, kad ginčijama priemonė yra atrankinė, nes ji buvo susijusi tik su *France Télécom* ir iškreipė arba galėjo iškreipti konkurenciją, kadangi dėl šios priemonės *France Télécom* galėjo turėti mažesnį balansą, kuris leido jai plėstis konkurencijai laipsniškai atveriamose Prancūzijos ir kitų valstybių narių telekomunikacijų paslaugų rinkose.

17 Tuomet Komisija vertino ginčijamos priemonės suderinamumą su vidaus rinka, kaip tai suprantama pagal SESV 107 straipsnio 3 dalies c punktą, ir padarė išvadą, kad ja nesilaikyta proporcingumo principo, nes dėl priemonės nebuvo galima suvienodinti konkurencijos sąlygų. Komisijos teigimu, dėl *France Télécom* valstybei mokamos finansinės kompensacijos nesuvienodintos visos socialinės įmokos, tenkančios *France Télécom* konkurentų biudžetui.

18 Todėl Komisija nustatė, jog norint, kad su vidaus rinka suderinama pagalba atitiktų SESV 107 straipsnio 3 dalyje numatytą bendro intereso kriterijų, reikia, kad *France Télécom* mokėtina darbdavio įmoka, kuria atleidžiama nuo mokestinių įsipareigojimų, būtų apskaičiuota ir sumokėta taip, kad suvienodėtų visų *France Télécom* ir kitų telekomunikacijų sektoriaus įmonių, kurioms taikomos bendrosios socialinių įmokų teisės nuostatos, socialinių įmokų ir mokesčių, išskaičiuojamų iš darbo užmokesčio, dydžiai, taip pat atsižvelgiant į riziką, kuri nėra bendra pagal privatinę teisę reglamentuojamiems samdomiesiems darbuotojams ir *France Télécom* dirbantiems pareigūnams. Ši įmoka turėjo būti sumokėta *France Télécom* nuo tos dienos, kai išimtinės nustatyto dydžio įmokos suma, kapitalizuota taikant diskonto normą, nustatytą pagal Komisijos pranešimą dėl orientacinių ir diskonto normų nustatymo metodo (OL C 232, 1996, p. 10, toliau – Pranešimas dėl orientacinių normų), pasieks įmokų ir mokesčių sumą, kurią *France Télécom* turi sumokėti pagal 1990 m. įstatymo 30 straipsnį.

19 [Ginčijamo] sprendimo rezoliucinė dalis suformuluota taip:

„1 straipsnis

Valstybės pagalba, susijusi su kompensacijos, kuri valstybei turi būti mokama už *France Télécom* pareigūnams pagal Civilių ir karių senatvės pensijų kodeksą skiriamų pensijų mokėjimą ir tvarkymą, sumažinimu taikant [1996 m. įstatymą], kuriuo iš dalies keičiamas [1990 m. įstatymas], yra suderinama su vidaus rinka 2 straipsnyje nurodytomis sąlygomis.

2 straipsnis

Pagal [1990 m. įstatymo] 30 straipsnio c punktą įmonės *France Télécom* mokėtina darbdavio įmoka, kuria atleidžiama nuo mokestinių įsipareigojimų, mokama ir tvarkoma suvienodinus *France Télécom* ir kitų telekomunikacijų sektoriaus įmonių, kurioms taikomos bendrosios teisės nuostatos dėl socialinių išmokų, visų privalomų socialinio draudimo įmokų ir mokesčių, nustatomų pagal darbo užmokesčius, dydžius.

Kad ši sąlyga būtų įgyvendinta, Prancūzijos Respublika ne vėliau kaip per septynis mėnesius nuo pranešimo apie šį sprendimą:

a) iš dalies pakeičia [1990 m. įstatymo] 30 straipsnį ir teisės aktus ar kitus dokumentus, priimtus šiam įstatymui įgyvendinti, kad į *France Télécom* mokėtinos darbdavio įmokos, kuria atleidžiama nuo mokestinių įsipareigojimų, apskaičiavimo pagrindą ir tvarkymą būtų įtraukta ne tik pagal privatinę teisę reglamentuojamiems darbuotojams ir valstybės pareigūnams kylanti bendroji rizika, bet ir jiems kylanti nebendroji rizika;

b) nuo dienos, kurią [1996 m. įstatymu] nustatytos išimtinės įmokos sumos, kapitalizuotos taikant diskonto normą, nustatytą pagal šiuo atveju taikomą Komisijos pranešimą dėl [orientacinių normų], susilygina su įmokų ir mokesčių, kuriuos *France Télécom* būtų toliau mokėjusi pagal pradinės redakcijos [1990 m. įstatymo] 30 straipsnį, suma, iš *France Télécom* renka darbdavio įmoką, kuria atleidžiama nuo mokestinių įsipareigojimų ir kuri apskaičiuojama pagal a punkte nurodytas taisykles, atsižvelgdama į pagal privatinę teisę reglamentuojamiems darbuotojams ir valstybės pareigūnams bendrą ir nebendrą riziką.“

II – Procesas Bendrajame Teisme ir skundžiamas sprendimas

5. Ieškiniu, kurį Bendrojo Teismo kanceliarija gavo 2012 m. rugpjūčio 22 d., *Orange* prašė panaikinti ginčijamą sprendimą.

6. Grįsdama savo ieškinį *Orange* nurodė keturis pagrindus. Pirmasis pagrindas susijęs su teisės ir vertinimo klaidomis, taip pat pareigos nurodyti motyvus pažeidimu, nes Komisija laikėsi nuomonės, kad ginčijama priemonė yra valstybės pagalba, kaip tai suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį. Antrasis pagrindas, kuris pateikiamas subsidiariai, susijęs su teisės ir vertinimo klaidomis tikrinant ginčijamos priemonės suderinamumą su vidaus rinka. Trečiasis pagrindas, taip pat pateikiamas subsidiariai, susijęs su vertinimo klaida ir pareigos nurodyti motyvus pažeidimu vertinant laikotarpį, per kurį ginčijamame sprendime apibrėžta pagalba kompensuojama mokant išimtinę nustatyto dydžio įmoką. Ketvirtasis pagrindas susijęs su procesinių teisių pažeidimu.

7. Skundžiamu sprendimu Bendrasis Teismas atmetė visą ieškinį ir priteisė iš *Orange* bylinėjimosi išlaidas.

8. 2012 m. kovo 2 d. Bendrojo Teismo kanceliarija taip pat gavo Prancūzijos Respublikos ieškinį dėl ginčijamo sprendimo byloje T-135/12. Tačiau pastarojoje byloje priimtas sprendimas [5], kuriuo minėtas ieškinys taip pat atmestas, o iš Prancūzijos Respublikos priteistos bylinėjimosi išlaidos, nebuvo apskųstas apeliacine tvarka.

III – Šalių reikalavimai ir procesas Teisingumo Teisme

9. *Orange* Teisingumo Teismo prašo:

— panaikinti skundžiamą sprendimą,

— priimti galutinį sprendimą dėl bylos esmės ir patenkinti jos reikalavimus, pateiktus pirmosios instancijos teisme,

— nepatenkinus pirmojo reikalavimo, grąžinti bylą Bendrajam Teismui,

— priteisti iš Komisijos visas bylinėjimosi išlaidas.

10. Komisija Teisingumo Teismo prašo:

— atmesti apeliacinį skundą ir

— priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas.

11. Šalys savo poziciją raštu ir žodžiu išdėstė per 2015 m. gruodžio 3 d. posėdį.

IV – Apeliacinio skundo analizė

12. Apeliaciniam skundui pagrįsti ieškovė pateikia tris pagrindus, susijusius su Bendrojo Teismo padarytomis teisės klaidomis, vertinant atitinkamai valstybės pagalbos buvimą, kaip tai suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, ginčijamos priemonės suderinamumą su vidaus rinka ir laikotarpį, per kurį ginčijamame sprendime apibrėžta pagalba buvo kompensuojama išimtine nustatyto dydžio įmoka.

13. Kadangi pateikiant pirmąjį pagrindą keliami klausimai yra keblūs, daugiausia analizuosiu juos, patikslindamas, jog manau, kad kiti nurodyti pagrindai nekelia didelių sunkumų.

A – *Pirminiai argumentai dėl ginčijamų priemonių rengimo aplinkybių ir pobūdžio*

14. Kaip jau nurodžiau šios išvados įžangoje, ši byla susijusi su labai specifinėmis, vadinamosiomis kompensacinėmis nacionalinėmis, priemonėmis, taikomomis reformuojant *France Télécom* statusą po jos privatizavimo.

15. Manau, kad, norint tinkamai išanalizuoti pateiktus klausimus, būtų naudinga priminti tam tikrą informaciją ir šiek tiek patikslinti ginčijamų priemonių pobūdį ir jų rengimo aplinkybes.

16. Pagal 1990 m. įstatymą *France Télécom* buvo įsteigta kaip juridinio asmens statusą turinti viešoji įstaiga, nors anksčiau kartu su *La Poste* sudarė Prancūzijos pašto ir telekomunikacijų ministerijos generalinę valdybą.

5 — Sprendimas *Prancūzija / Komisija* (T-135/12, EU:T:2015:116).

17. Nepaisydama šio statuso pasikeitimo, iki 1997 m. ji toliau įdarbindavo asmenis, turinčius valstybės pareigūno statusą.

18. Tęsiant ankstesnę buvusių *France Télécom* pareigūnų senatvės pensijų finansavimo iš biudžeto praktiką, 1990 m. įstatymo 30 straipsnyje buvo numatyta, kad, pirma, *France Télécom* pareigūnams skirtas pensijas moka ir tvarko valstybė ir, antra, *France Télécom* už tai įpareigojama mokėti į valstybės biudžetą ne tik sumą, išskaičiuojamą iš jos darbuotojų darbo užmokesčio, bet ir „papildomą įmoką“, leidžiančią visiškai padengti pensijų išlaidas, susijusias su jos į pensiją išėjusiais darbuotojais.

19. Papildoma įmoka, vadinamoji „darbdavio“ įmoka, kurią turėjo mokėti *France Télécom*, buvo nustatyta remiantis Prancūzijos valstybės mokamos visos pensijų sumos ir iš dirbančių pareigūnų darbo užmokesčio išskaičiuojamos dalies skirtumu.

20. Kitaip tariant, *France Télécom* turėjo padengti visas jos į pensiją išėjusių pareigūnų (įskaitant buvusius Pašto ir telekomunikacijų ministerijos pareigūnus) pensijų išlaidas, išskaičiuodama sumą iš dirbančių jos pareigūnų darbo užmokesčio.

21. Reikia pažymėti, kad faktiškai *France Télécom* su pensijomis susijusias išlaidas apskaitoje nurodydavo remdamasi įmokėtomis įmokomis. Dėl neabejotino šių išlaidų didėjimo, atsižvelgiant į numatomus buvusiems pareigūnams mokėtinų senatvės pensijų pokyčius, *France Télécom* į savo apskaitą taip pat įtraukdavo metinį atidėjinį, skirtą numatomiems ateityje didėsiantiems mokėjimams padengti 30 metų laikotarpiu. Šitaip sudaryto atidėjimo suma iki 1996 m. buvo maždaug 3,6 mlrd. EUR dydžio[6].

22. Pagal 1996 m. įstatymą *France Télécom* tapo Prancūzijos teisės reglamentuojama akcine bendrove. Nors *France Télécom* nebeįdarbindavo pareigūnų nuo 1997 m., šios bendrovės pareigūnai nuo šiol vis dėlto liko priskirti šiai bendrovei ir išlaikė savo statusą ir garantijas, įskaitant valstybės pareigūnų darbo sąlygoms tapačias darbo sąlygas.

23. Tačiau suma, gauta išskaičius sumą iš *France Télécom* dirbančių pareigūnų darbo užmokesčio, mažėdavo tada, kai jie išeidavo į pensiją, ir tiek, kiek jų išeidavo į pensiją, o dėl išėjimų į pensiją kartu didėjo su šiais išėjimais susijusios išlaidos, tad papildoma įmoka turėjo nuolat didėti (kol pensininkų mirtingumo lygis viršys naujų pensininkų skaičių).

24. Šiomis aplinkybėmis Prancūzijos teisės aktų leidėjas nusprendė pakeisti *France Télécom* pareigūnų pensijų finansavimo sistemą.

25. Vis dėlto pagal 1996 m. įstatymą *France Télécom* teko mokėti tik įmoką, kuria atleidžiama nuo mokestinių įsipareigojimų, leidžiančią suvienodinti socialines įmokas, išskaičiuojamas iš *France Télécom* ir kitų telekomunikacijų sektoriaus įmonių darbuotojų darbo užmokesčio, ir įmokas, susijusias su darbuotojams, reglamentuojamiems pagal bendrąsias teisės nuostatas, ir valstybės pareigūnams kylančia bendrąja rizika. Tai reiškia *France Télécom* tenkanti finansinė našta apima tik įmokos sumokėjimą, tačiau išlaidos, susijusios su pensijų mokėjimu buvusiems šios bendrovės pareigūnams, tenka valstybei. Be to, *France Télécom* taip pat neprivalo mokėti tam tikrų įmokų, kurias moka jos konkurentai, siekdami apsidrausti nuo samdomiesiems darbuotojams ir pareigūnams nebendros rizikos, be kita ko, samdomųjų darbuotojų nedarbo ir skolų rizikos, jeigu reikia teismine tvarka atlyginti žalą arba įmonės likvidavimo atveju.

6 — Žr. ginčijamo sprendimo 19 konstatuojamąją dalį.

26. Galiausiai reikia pažymėti, kad *France Télécom* pensijų finansavimo reforma buvo įvykdyta labiau liberalizavus telekomunikacijų rinkas Europos lygmeniu, tad ji galbūt turėjo poveikį konkurencijai laipsniškai atveriamai rinkai. Taigi Komisija ginčijamo sprendimo 49 punkte pažymėjo, kad „skatinti *France Télécom* plėtrą ne Prancūzijos, o kitose Europos rinkose nuspręsta priėmus 1996 m. įstatymą ir leidus privataus kapitalo subjektams įsigyti įmonės kapitalo, kaip tai matyti iš diskutuojant dėl projekto pateiktų pareiškimų“.

B – *Dėl pirmojo pagrindo, susijusio su teisės klaidomis vertinant sąlygas, kurios turi būti įvykdytos, kad ginčijama priemonė būtų laikoma „valstybės pagalba“, kaip tai suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį*

27. Pirmuoju pagrindu ieškovė ginčija ginčijamos priemonės kvalifikavimą kaip „valstybės pagalbos“ keliais aspektais, kurie iš dalies sutampa. Visų pirma norėčiau pažymėti, kad ekonominio pranašumo, kaip jis suprantamas pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, nustatymo klausimas, kuris yra pirmojo pagrindo pirmos dalies dalykas, yra glaudžiai susijęs su nagrinėjamos priemonės atrankumo klausimu, su kuriuo yra susijusi šio pagrindo antra dalis, ir kad galima buvo numatyti, jog šie du klausimai bus nagrinėjami kartu.

28. Nepaisant šios išvados, man atrodo, kad aiškumo sumetimais būtų gerai atsakyti į pirmąjį pagrindą vadovaujantis, kiek įmanoma, ieškovės pateiktais argumentais.

1. Dėl pirmojo pagrindo, susijusio su Bendrojo Teismo teisės klaidomis, padarytomis atliekant vertinimą, susijusį su pranašumo buvimu

a) Ieškovės argumentai

29. *Orange* iš esmės teigia, kad Bendrasis Teismas, vertindamas *France Télécom* pranašumo buvimą, kaip tai suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, padarė keletą teisės klaidų. Šios bendrovės teigimu, ginčijama priemone, t. y. 1996 m. įstatymu sumažinus pensijų įmokas, kurias turėjo mokėti *France Télécom*, buvo siekiama kompensuoti tai, ką ji laiko „struktūriniais trūkumais“. Šių trūkumų atsirado dėl 1990 m. įstatymo, kuris nulėmė dideles išlaidas, susijusias su šios bendrovės buvusių pareigūnų pensijų finansavimu, palyginti su kitų konkuruojančių ūkio subjektų patiriamomis išlaidomis. Taigi dėl ginčijamos priemonės jų konkurencinė padėtis nebūtų tapusi palankesnė už su *France Télécom* konkuruojančių įmonių padėtį.

30. Schemiškai jos argumentai susiję su trimis aspektais.

31. Pirma, ji teigia, jog Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 42 ir 43 punktuose klaidingai manė, kad kompensacinis ginčijamos priemonės pobūdis neleidžia atmesti, kad priemonė laikytina valstybės pagalba, išskyrus atvejus, kai nagrinėjamą valstybės įsikišimą reikėtų laikyti atlygiu už paslaugas, kurias suteikė įmonės, kurioms pavesta teikti visuotinės ekonominės svarbos paslaugą vykdant viešųjų paslaugų įsipareigojimus, laikantis Sprendime *Altmark Trans ir Regierungspräsidium Magdeburg*[7] nustatytų principų. Šiuo atžvilgiu ji mano, kad skundžiamame sprendime klaidingai aiškinti kai kurie Teisingumo Teismo[8] ir Bendrojo Teismo[9] sprendimai.

7 — C-280/00, EU:C:2003:415.

8 — Sprendimas *Comitato „Venezia vuole vivere“ ir kt. / Komisija* (C-71/09 P, C-73/09 P ir C-76/09 P, EU:C:2011:368, 90–92 punktai).

9 — Sprendimas *British Telecommunications ir BT Pension Scheme Trustees / Komisija* (T-226/09 ir T-230/09, EU:T:2013:466, 71 punktas).

32. Antra, *Orange* mano, kad jos padėtį, kurią nulėmė struktūrinių trūkumų buvimas, patikimai patvirtina Sprendimas *Enirisorse*[10], priešingai, nei Bendrasis Teismas manė skundžiamo sprendimo 39 ir 41 punktuose.

33. Trečia ir galiausiai, *Orange* tvirtina, kad Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 41 punkte klaidingai apibrėžė bazinį pagrindą, t. y. „tipinę“ situaciją, kuri leistų nustatyti paprastai taikytiną situaciją. Šioje byloje atspirties tašku reikėjo laikyti konkuruojančioms įmonėms taikytiną jų darbuotojų senatvės pensijoms finansuoti skirtų įmokų sistemą, o ne sistemą, atsiradusią dėl tokios padėties, kurioje būtų atsidūrusi *France Télécom*, jeigu 1990 m. įstatymas vis dar galiotų.

b) Vertinimas

34. Prieš smulkiau nagrinėjant įvairius ieškovės palaikomų argumentų aspektus, kurie iš esmės susiję su ta pačia problema, reikia priminti, kad pagal nusistovėjusią teismų praktiką pagalba laikoma, be kita ko, tokia parama, kuri, būdama įvairių formų, sumažina paprastai įmonei tenkančią finansinę naštą ir kuri, nebūdama subsidija siaurąja sąvokos prasme, yra tokio paties pobūdžio ir turi tokį pat poveikį[11]. Teisingumo Teismas visų pirma patikslino, kad su darbuotojų darbo užmokesčiu susijusios sąnaudos, savaime suprantama, apsunkina įmonių biudžetą, nepaisant to, ar šios sąnaudos atsiranda iš teisinių įsipareigojimų, ar iš kolektyvinių sutarčių[12].

35. Be to, pagal nusistovėjusią teismų praktiką su priemonės pripažinimu valstybės pagalba susijusi pranašumo sąvoka yra objektyvaus pobūdžio, nesvarbu, kokie yra aptariamos priemonės autorių motyvai. Taigi valstybės priemonėmis siekiamų tikslų prigimtis ir tokių priemonių pateisinimas neturi jokios įtakos jų kvalifikavimui kaip valstybės pagalbos. Iš tiesų intervencijos priemonės apibrėžiamos pagal jų poveikį, o ne skirstomos pagal jų priežastis arba tikslus. Iš tiesų pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį valstybės pagalbos priemonės neskirstomos pagal jų priežastis ar valstybės įsikišimo tikslus; jos apibrėžiamos pagal poveikį[13].

36. Keista, tačiau ieškovė, pateikdama šią pagrindo dalį, aiškiai nekvestionavo[14] Bendrojo Teismo pateikto vertinimo atspirties taško, kuris buvo suformuluotas skundžiamo sprendimo 37 punkte. Jame nurodyta, kad „šiuo atveju neginčijama, kad, 1996 m. įstatymu sumažinus pagal 1990 m. įstatymą nustatytas socialines įmokas, *France Télécom* padėtis tapo geresnė nei pagal buvusią sistemą, tad iš principo šiai bendrovei buvo suteiktas pranašumas“.

37. Vis dėlto šioje byloje kyla klausimas, ar Bendrasis Teismas vienaip ar kitaip klaidingai suprato pranašumo nustatymo metodiką, pritardamas ginčijamame sprendime išreikštai pozicijai. Nepaisant santykinai techninio nagrinėjamų priemonių pobūdžio, nagrinėjant apeliacinį skundą tikrintinas reikšmingo atspirties taško pasirinkimas, kuris turi esminę reikšmę nustatant *France Télécom* gautą ekonominį pranašumą, taigi kvalifikuojant šias priemones kaip „valstybės pagalbą“, kaip tai suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį[15].

10 — C-237/04, EU:C:2006:197.

11 — Sprendimai *France Télécom / Komisija* (C-81/10 P, EU:C:2011:811, 16 punktas ir jame nurodyta teismų praktika) ir *Eventech* (C-518/13, EU:C:2015:9, 33 punktas ir jame nurodyta teismų praktika).

12 — Sprendimas *Belgija / Komisija* (C-5/01, EU:C:2002:754, 39 punktas).

13 — Sprendimai *France Télécom / Komisija* (C-81/10 P, EU:C:2011:811, 17 punktas ir jame nurodyta teismų praktika) ir *BVVG* (C-39/14, EU:C:2015:470, 52 punktas ir jame nurodyta teismų praktika).

14 — Tačiau pateikdama pirmojo pagrindo trečią dalį ji kaltina Bendrąjį Teismą pasitenkinus išvada, kad 1996 m. įstatymas pagerino *France Télécom* finansinę padėtį, ir „neišanalizavus realaus arba potencialaus jos poveikio nagrinėjamai rinkai“.

15 — Nors ir atrodo, jog kai kuriais *Orange* argumentais tiesiog pakartojami Bendrajame Teisme jau pateikti argumentai arba vertinamos ir kvalifikuojamos faktinės aplinkybės, kurias jau įvertino ir kvalifikavo Bendrasis Teismas.

38. Šiuo atžvilgiu primenu, kad Komisija „įprasta sistema“, t. y. bazine sistema, nuo kurios nukrypta 1996 m. priimta ginčijama priemone, laikė sistemą, taikytiną *France Télécom* pareigūnų pensijoms po jos privatizavimo 1990 m. Bendrasis Teismas pritarė šiam sprendimui skundžiamo sprendimo 37 ir paskesniuose punktuose.

39. Manau, toks sprendimas nekritikuotinas.

40. Pirma, kalbant apie argumentą, paremtą Sprendimu *Enirisorse*[16], nors pagal minėtą sprendimą priemonė tikrai negali būti laikoma valstybės pagalba, jeigu ja tik siekiama neleisti, kad jos gavėjo biudžetui tektų išlaidų, kurių nebūtų įprastomis aplinkybėmis, ar dar reikia nustatyti, kad ginčijama priemonė turi ryšį su ankstesne valstybine priemone ir kad ja siekiama panaikinti tos ankstesnės priemonės pasekmes. Minėtu sprendimu nesiekiama įtvirtinti kokios nors struktūrinių trūkumų teorijos, bet, kaip teisingai nurodė Bendrasis Teismas, jis yra susijęs su absoliučiai ypatingu atveju, kai dvejopai nukrypstama nuo bendrųjų teisės nuostatų.

41. Iš tiesų reikia pažymėti, kad Sprendimas *Enirisorse* (C-237/04, EU:C:2006:197) buvo susijęs su labai ypatinga valstybės priemone, susijusia su bendrąja civilinės teisės norma, pagal kurią bendrovės akcininkų pasitraukimas, sumokant už jų akcijas, buvo leidžiamas tik išsamiai išvardytais atvejais. Nukrypdamas nuo šios bendrosios normos, Italijos teisės aktų leidėjas numatė, kad tik įmonės *Sotocarbo* akcininkai gali pasitraukti tam tikrais atvejais, kartu jiems sumokant už akcijas. Ši nukrypimo galimybė buvo numatyta įstatyme, priimtame po kelerių metų, nustatant, kad jeigu *Sotocarbo* akcininkai, tarp kurių buvo ir bendrovė *Enirisorse*, pasinaudoja savo pasitraukimo teise, jiems nebebūtų sumokama už jų akcijas. Pastarąja priemone buvo konkrečiai siekiama panaikinti pranašumą, kurį šie akcininkai būtų gavę dėl minėtos sistemos taikymo, įpareigojant juos, jeigu jie pasinaudotų išimtine pasitraukimo teise, atsisakyti visų teisių į bendrovės turtą ir apmokėti dar neapmokėtas akcijas. Taigi tokia priemone buvo išvengta naštos nagrinėjamos bendrovės biudžetui, kuri tektų dėl išimtinės sistemos taikymo ir kuri nebuvo numatyta pagal šiai bendrovei įprastai taikomą sistemą.

42. Pragmatiška pozicija, kurios Teisingumo Teismas laikėsi minėtoje byloje, buvo grindžiama tuo, kad ginčijama priemonė buvo glaudžiai susijusi su prieš tai taikoma nukrypstančia sistema. Taigi dėl šia priemone, kuria buvo tiesiog kompensuotas pranašumas, kurį *Enirisorse* anksčiau įgijo dėl jai suteiktos išimtinės teisės, suteikto pranašumo įmonei *Sotacarbo* nebuvo suteiktas ekonominis pranašumas[17].

43. Šioje byloje nagrinėjamu atveju taip nėra.

44. Iš tiesų pagal 1990 m. įstatymą *France Télécom* turėjo mokėti specifinę įmoką, kuri aiškiai skyrėsi nuo įmokos, mokėtinos pagal teisę į pensiją reglamentuojančią bendrą sistemą, tačiau jos negalima laikyti nukrypstančia nuo bendrųjų teisės nuostatų, nes įmokoms, susijusioms su pareigūnų pensijomis, iki tol nebuvo taikoma bendra senatvės pensijų įmokų sistema. Iš tiesų pareigūnų pensijų finansavimo sistema kyla iš sistemos, kuri yra teisiškai ir aiškiai atskirta nuo privatinės teisės reglamentuojamiems samdomiesiems darbuotojams, t. y. *France Télécom* konkurentų samdomiesiems darbuotojams, taikomos sistemos.

45. Visų pirma neatrodo, kad įmokoms, susijusioms su valstybės pareigūnų pensijų išlaidomis, būtų taikoma senatvės pensijų įmokas reglamentuojanti bendra sistema, o tai leidžia daryti išvadą, kad ši bendra sistema yra šioje byloje įprastai taikoma sistema. Priešingai, nei teigia *Orange*, ginčijama priemone nesiekiama, kad *France Télécom* tektų našta, kuri įprastu atveju neturėtų tekti jos biudžetui.

16 — C-237/04, EU:C:2006:197, 43–49 punktai.

17 — Generalinio advokato M. Poiares Maduro išvada byloje *Enirisorse* (C-237/04, EU:C:2006:21, 32 punktas).

Šioje byloje negalima pagrįstai teigti, kad nuo 1996 m. taikoma sistema buvo siekiama ištaisyti padėtį, kad *France Télécom* nepatirtų papildomų išlaidų dėl specialios sistemos, netaikomos su ja konkuruojančioms įmonėms, kurioms įprastomis rinkos sąlygomis taikomos bendrosios teisės nuostatos.

46. Aišku, jau seniai pripažįstama, kad kaip „valstybės pagalba“ pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį kvalifikuojamos iš valstybės išteklių suteiktos priemonės, dėl kurių pagalbą gavusios įmonės *finansinė padėtis tampa palankesnė nei jos konkurentų* arba kurias reikia laikyti *ekonominiu pranašumu, kurio jį gaunanti įmonė nebūtų gavusi įprastomis rinkos sąlygomis* [18].

47. Man atrodo, kad *įprastų rinkos sąlygų* ir (arba) *kitų konkurentų padėties* nurodymas turi prasmę tik tuo atveju, jeigu yra pageidautinas lyginamasis tyrimas, atsižvelgiant į konkrečiai nagrinėjamą priemonę, kurios pačios negalima analizuoti kaip „pozityvios išmokos“ arba tokiai išmokai lygiavertės priemonės. Kitaip tariant, minėtos teismo praktikos negalima laikyti aktualia tuo atveju, kai yra aiškiai nustatytas nagrinėjamos priemonės *ad hoc* pobūdis, kuris šioje byloje nekelia abejonių, atsižvelgiant į *France Télécom* statuso pasikeitimą. Be to, manau, nenuoseklu teigti, kad, viena vertus, *France Télécom* dėl 1990 m. įstatymo atsirado struktūrinių trūkumų, dėl kurių jos padėtis tam tikra prasme tapo ypatinga, ir, kita vertus, kad ekonominio pranašumo buvimą reikia vertinti atsižvelgiant į „įprastas rinkos sąlygas“.

48. Antra, *Orange* argumentas, visų pirma susijęs su tuo, kad ginčijama priemone buvo siekiama išlaisvinti ją nuo struktūrinių trūkumų ar trukdymų, nelabai įtikina.

49. Iš tiesų Teisingumo Teismas yra patikslinęs, kad aplinkybė, jog valstybė narė vienašališkai priimdama priemones siekia suderinti tam tikrame ūkio sektoriuje egzistuojančias konkurencijos sąlygas su vyraujančiomis kitose valstybėse narėse, nepanaikina šių priemonių pagalbos pobūdžio [19].

50. Ši teismo praktika suformuluota tiesiogiai taikant taisyklę, pagal kurią, siekiant kvalifikuoti priemonę kaip valstybės pagalbą, nebūtina tapatintis su šios priemonės priežastimis ar tikslais, nes reikšmę turi tik jos pasekmės. Be to, laikausi nuomonės, jog tai, kad valstybės institucija, priimdama konkrečias priemones, siekia kompensuoti konkrečią naštą, atsiradusią pakeitus konkretaus subjekto statusą, tačiau neturinčią ryšio su viešųjų paslaugų įsipareigojimų vykdymu Sprendime *Altmark Trans ir Regierungspräsidium Magdeburg* [20] apibrėžtomis sąlygomis, negali panaikinti šių priemonių ekonominio pranašumo, dėl kurio jos būtų laikomos „valstybės pagalba“, kaip tai suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį. Nors negalima paneigti, kad Bendrasis Teismas kai kuriais atvejais galėjo nukrypti nuo šios taisyklės, šie įvardyti atvejai [21], kiek žinau, yra pavieniai [22] ir bet kuriuo atveju Teisingumo Teismas jų nėra patvirtinęs [23].

51. Be to, ją tam tikru požiūriu patvirtina tai, kad į struktūrinių trūkumų kompensavimą prireikus gali būti atsižvelgiama nagrinėjant konkrečios valstybės pagalbos priemonės suderinamumą su bendrąja rinka pagal SESV 107 straipsnio 3 dalį, pavyzdžiui, kai teikiama pagalba regionams [24] arba aplinkos srityje [25].

18 — Šiuo klausimu žr. sprendimus *Libert ir kt.* (C-197/11 ir C-203/11, EU:C:2013:288, 83 punktas ir jame nurodyta teismo praktika) ir *Prancūzija / Komisija* (C-559/12 P, EU:C:2014:217, 94 punktas ir jame nurodyta teismo praktika).

19 — Žr. Sprendimą *Comitato „Venezia vuole vivere“ ir kt. / Komisija* (C-71/09 P, C-73/09 P ir C-76/09 P, EU:C:2011:368, 95 punktas ir jame nurodyta teismų praktika), kuriame šiuo atžvilgiu paneigtas kazuistinis požiūris, kurio Bendrasis Teismas laikėsi Sprendime *Hotel Cipriani ir kt. / Komisija* (T-254/00, T-270/00 ir T-277/00, EU:T:2008:537).

20 — C-280/00, EU:C:2003:415.

21 — Sprendimai *Danske Busvognmænd / Komisija* (T-157/01, EU:T:2004:76, 196 ir paskesni punktai) ir *Hotel Cipriani ir kt. / Komisija* (T-254/00, T-270/00 ir T-277/00, EU:T:2008:537, 86 ir paskesni punktai).

22 — Tai patvirtina naujesni Bendrojo Teismo sprendimai (žr., be kita ko, Sprendimą *British Telecommunications ir BT Pension Scheme Trustees / Komisija* (T-226/09 ir T-230/09, EU:T:2013:466, 71 punktas) ir Nutartį *Stahlwerk Bous / Komisija* (T-172/14 R, EU:T:2014:558, 59 punktas)).

23 — Žr. Sprendimą *Comitato „Venezia vuole vivere“ ir kt. / Komisija* (C-71/09 P, C-73/09 P ir C-76/09 P, EU:C:2011:368, 92 ir 94–96 punktai).

24 — Be kita ko, byloje „Azorų salos“ priimtą Sprendimą *Portugalija / Komisija* (C-88/03, EU:C:2006:511, 77 punktas).

25 — Žr. Sprendimą *Komisija / Nyderlandai* (C-279/08 P, EU:C:2011:551, 75 punktas ir jame nurodyta teismų praktika).

52. Bet kuriuo atveju, kaip jau pažymėjau, kalbėdamas apie ginčijamos priemonės pagrindą sudarančias aplinkybes, manęs niekaip neįtikina tai, kad *France Télécom* dėl 1990 m. įstatymo priėmimo tikrai atsirado struktūrinių arba konkurencinių trūkumų, kuriuos siekta ištaisyti 1996 m. įstatymu.

53. Man atrodo, kad 1990 m. įstatymu nustatoma absoliučiai specifinė buvusių *France Télécom* pareigūnų pensijų finansavimo sistema. Pagal šią sistemą būtent valstybė galiausiai vienintelė privalo mokėti senatvės pensijas pareigūnams.

54. Minėtu įstatymu ketinta sureglamentuoti kompensaciją, kurią *France Télécom* turėjo mokėti dėl valstybės pareigūnų įdarbinimo, nenustačius, kad pati ši kompensacija yra nepalanki šiai bendrovei.

55. Kaip Komisija pažymėjo ginčijamo sprendimo 103 konstatuojamojoje dalyje, ir ieškovė pirmojoje instancijoje to rimtai neginčijo, našta, kuri buvo nuimta nuo *France Télécom*, nebuvo nei nauja, nes 1990 m. įstatymu buvo perimta ankstesnė biudžeto praktika, nei tokia, kurios nebuvo galima numatyti, nes įmonė šiuo tikslu darė atidėjinius, nei nukrypstanti nuo socialinę apsaugą reglamentuojančių bendrųjų teisės nuostatų, nes šios nuostatos netaikomos *France Télécom* sumokėtai kompensacijai.

56. Tai, kad *France Télécom* pagal 1990 m. įstatymą nustatyta finansinė našta vėliau buvo įvertinta kaip nenaudinga arba per didelė, nes mažėjo šioje bendrovėje dirbančių ir įmokas mokančių pareigūnų, neturi ryšio su struktūrinio pranašumo buvimu. Tokią situaciją nulėmė teisės aktų leidėjo sprendimas palikti *France Télécom* dirbti tam tikrą pareigūnų skaičių kartu su visais iš to kylančiais pranašumais ir nepatogumais, nepaisant šios įmonės statuso pasikeitimo.

57. Trečia, pratęsdamas tai, ką jau nurodžiau pirmiau dėl to, kokį aiškinimą reikia pateikti remiantis Sprendimu *Enirisorse* (C-237/04, EU:C:2006:197), turiu pažymėti, kad pasirinktas bazinis pagrindas, t. y. „įprasta padėtis“, su kuria reikia lyginti dėl nagrinėjamos priemonės susiklosčiusią padėtį, negali būti prilyginta „su *France Télécom* konkuruojančioms įmonėms taikytinai bendrojoje socialinės apsaugos sistemoje numatytai senatvės pensijoms skirtų darbdavio įmokų sistemai“. Ekonominio pranašumo buvimas negali būti analizuojamas pagal naštą, tenkančią *France Télécom* konkurentams mokant įmokas į bendrą sistemą, dėl paprasčiausios priežasties – našta, tenkanti *France Télécom* siekiant finansuoti jos buvusių pareigūnų pensijas, neturi ryšio su minėta bendra sistema.

58. 1990 m. įstatymo priėmimu tęsiama iki šiol galiojusi pensijų finansavimo sistema. Tačiau 1996 m. įstatymu iš esmės pakeista finansinė našta, kurią *France Télécom* turėjo prisiimti dėl sprendimo toliau išlaikyti šioje bendrovėje įdarbintus pareigūnus.

59. Galiausiai, kadangi teismui tenka pareiga išnagrinėti, ar ginčijamo sprendimo motyvai gali prieštarauti tarpusavyje, reikia patikrinti, ar ginčijamo sprendimo 97 konstatuojamoji dalis (kurioje nurodyta, kad „įmonėje *France Télécom* įdarbinus valstybės parengtus pareigūnus ir už tai nemokant jokios kompensacijos, susijusios su mokamomis ar mokėtinomis pensijomis, būtų suteiktas akivaizdus pranašumas šiai įmonei“), to paties sprendimo 102 konstatuojamoji dalis (kurioje nurodyta, kad „siekiant įvertinti *France Télécom* padėtį remiamasi valstybinės ar privačios įmonės, samdančios savo statusą išsaugojusius pareigūnus“) ir vienodų konkurencijos sąlygų užtikrinimo normos nurodymas nagrinėjant pagalbos suderinamumą pagal SESV 107 straipsnio 3 dalies c punktą neprieštarauja tarpusavyje.

60. Šiuo atžvilgiu reikia pažymėti, kad ginčijamo sprendimo 97 konstatuojamojoje dalyje Komisija ketino atsakyti į argumentus, kad *France Télécom* dėl 1990 m. įstatymo atsirado struktūrinių trūkumų.

61. Ginčijamo sprendimo 102 konstatuojamojoje dalyje siekta palyginimo su ypatinga *La Poste* padėtimi, susijusia su labai panašia priemone į šioje byloje nagrinėjamą priemonę. Komisija toje konstatuojamojoje dalyje visų pirma pažymėjo, kad „iki 1996 m. reformos taikyti *France Télécom* pareigūnų pensijų sistemos principai ir nuostatos sutapo su tuo pat metu įmonei *La Poste* taikytos panašios sistemos principais ir nuostatomis“.

62. Kalbant apie vienodų konkurencijos sąlygų užtikrinimo normos nurodymą nagrinėjant pagalbos suderinamumą, kaip Komisija labai tiksliai paaiškino per posėdį, tai padaryta todėl, kad referencinė data nustatant pranašumą, kuris reiškė pagalbą, kaip tai suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, šioje byloje skyrėsi nuo datos, reikšmingos nagrinėjant pagalbos suderinamumą pagal to paties straipsnio 3 dalies c punktą. Pranašumas turi būti nustatomas atsižvelgiant į pasekmes, sukeltas nuo ginčijamos priemonės priėmimo dienos. Tačiau pagalbos priemonės suderinamumo analizė yra visiškai perspektyvinė, ir ją atliekant būtina analizuoti padėtį, kai telekomunikacijų rinkos yra optimaliai liberalizuotos ir išnyksta pranašumai ir suvaržymai, su kuriais dėl ankstesnių valstybės monopolijų susiduria kai kurie rinkoje seniai veikiantys subjektai.

63. Todėl laikausi nuomonės, kad ginčijamame sprendime šiuo aspektu nėra prieštaravimų, todėl reikia atmesti pirmojo pagrindo pirmą dalį.

2. Dėl antros pagrindo dalies, susijusios su Bendrojo Teismo padarytomis teisės klaidomis vertinant atrankų ginčijamos priemonės pobūdį

64. *Orange* mano, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, skundžiamo sprendimo 52 ir 53 punktuose nutaręs, kad ginčijama priemonė buvo atranki, nes ji buvo susijusi tik su *Orange*. Ji laikosi nuomonės, kad individuali valstybės priemonė yra atranki tik jeigu konkrečiai įmonei ja suteikiamas pranašumas kitų įmonių, kurių faktinė ir teisinė padėtis yra panaši, atžvilgiu. *Orange* nuomone, šiuo atveju Bendrasis Teismas negalėjo tiesiog preziumuoti, kad atrankumo sąlyga yra įvykdyta, remdamasis ginčijamos priemonės išimtinai *ad hoc* pobūdžiu.

65. Esu tvirtai įsitikinęs, kad šią pagrindo dalį reikia atmesti.

66. Kaip jau neseniai pažymėjau byloje, kurioje buvo priimtas Sprendimas *Komisija / MOL*[26], SESV 107 straipsnio 1 dalyje numatytos atrankumo sąlygos nagrinėjimas turi prasmę tik jeigu nagrinėjama bendrai taikoma valstybės priemonė.

67. Iš tiesų atrankinio pobūdžio sąlygai tenka skirtingas vaidmuo atsižvelgiant į tai, ar atitinkama priemonė yra numatyta kaip individuali pagalba, ar kaip bendra pagalbos sistema. Vertinant individualaus pobūdžio priemonę, nustačius ekonominį pranašumą iš esmės galima kalbėti apie šios priemonės „išimtinumą“, taigi ir daryti išvadą, kad ji kartu yra atrankinio pobūdžio. Tačiau kai nagrinėjama bendro pobūdžio sistema, atrankinis pobūdis padeda nustatyti, ar numanomą pranašumą, nors numatytą dėl visų ūkio subjektų, faktiškai ir atsižvelgiant į objektyvius kriterijus, kuriais pagrįsta ši sistema, gauna tik tam tikrų rūšių įmonės ar įmonių grupės[27].

68. Teisingumo Teismas taip pat patikslino, kad jeigu teikiama individuali pagalba, nustačius ekonominį pranašumą iš principo galima preziumuoti jos atrankinį pobūdį[28], ir tai, man atrodo, neatsižvelgiant į tai, ar atitinkamoje rinkoje ar rinkose yra subjektų, kurių faktinė ir teisinė padėtis yra panaši.

69. Tačiau šioje byloje ginčijama priemonė, kuria sumažinamos išlaidos, susijusios tik su *France Télécom* pensijomis, nustatyta 1996 m. įstatymu įtvirtintu mechanizmu, neabejotinai yra individualaus pobūdžio. Tokiomis aplinkybėmis *Orange* palaikomas ginčijamos priemonės atrankinio pobūdžio nagrinėjimas neturi prasmės.

26 — Žr. mano išvadą byloje *Komisija / MOL* (C-15/14 P, EU:C:2015:362, 47 punktas). Žr. Sprendimą *Komisija / MOL* (C-15/14 P, EU:C:2015:362, 60 punktas).

27 — Žr. mano išvadą byloje *Komisija / MOL* (C-15/14 P, EU:C:2015:32, 50–52 punktai).

28 — Žr. Sprendimą *Komisija / MOL* (C-15/14 P, EU:C:2015:362, 60 punktas).

70. Ieškovės nurodyta teismo praktika, susijusi su visuotinai taikomomis teisėkūros priemonėmis, šiuo atžvilgiu niekaip jai nepadeda.

71. Iš tiesų, visų pirma kalbant apie bylą, kurioje priimtas Sprendimas *3M Italia*[29], reikia pažymėti, kad joje Italijos teisme buvo kvestionuojama nacionalinė mokestinio pobūdžio nuostata[30], visų pirma atsižvelgiant į valstybės pagalbos teisę. Prašomas patikslinti, ar ginčijama valstybės paramos priemonė atitiko SESV 107 straipsnio 1 dalyje numatytą atrankumo sąlygą, Teisingumo Teismas konstatavo, kad, siekiant įvertinti, ar priemonė, kurią jis aiškiai laikė „bendra“[31], yra atrankinio pobūdžio, reikia išnagrinėti, ar, atsižvelgiant į konkrečią teisinę sistemą, ši priemonė suteikė pranašumą tam tikroms įmonėms kitų įmonių, kurių faktinė ir teisinė padėtis yra panaši, atžvilgiu. Toks argumentas tikrai nepatvirtina *Orange* palaikomos pozicijos ir patvirtina mintį, kad priemonės atrankinio pobūdžio nagrinėjimas turi prasmę tik jeigu tai yra bendra priemonė, kuria įmonės atskiriamos ne dėl „sistemos, kuriose [kurioje] šios priemonės taikomos, pobūdžio ar struktūros“[32].

72. Be to, byloje, kurioje buvo priimtas Sprendimas *Trapeza Eurobank Ergasias* (C-690/13, EU:C:2015:235), buvo nagrinėjamos privilegijos, taikytos bankui *Agrotiki Trapeza tis Ellados AE* (ATE) pagal Įstatymą Nr. 4332/1929[33], t. y. atleidimas nuo tam tikrų išlaidų, pavyzdžiui, teisė vienašališkai įregistruoti ūkininkams ar kitiems asmenims, vykdantiems su žemės ūkiu susijusią veiklą, priklausančio nekilnojamojo turto hipoteką, teisė įgyvendinti priverstinį išieškojimą pateikiant paprastą nedalyvaujant valdžios institucijoms parengtą dokumentą ir atleidimas nuo mokesčių ir rinkliavų, susijusių su šios hipotekos registracija ir priverstiniu išieškojimu. Šiomis aplinkybėmis, gavęs prašymą priimti prejudicinį sprendimą, kuriuo buvo siekiama nustatyti, ar šią nacionalinę priemonę galima pripažinti „valstybės pagalba“, kaip tai suprantama pagal EB 87 straipsnio 1 dalį (dabar – SESV 107 straipsnio 1 dalis), Teisingumo Teismas nurodė tik tiek, kad „iš Teisingumo Teismui pateiktos bylos medžiagos matyti, kad kiti bankai gal[ėjo] pasinaudoti tokiu atleidimu, o tai rodo, kad ši priemonė yra atrankinė“.

3. Dėl trečios pagrindo dalies, susijusios su Bendrojo Teismo padarytomis teisės klaidomis atliekant vertinimą, susijusį su poveikio konkurencijai kriterijumi

73. *Orange* kaltina Bendrąjį Teismą padarius teisės klaidų ir neįvykdžius jam tenkančios pareigos nurodyti motyvus, kai jis skundžiamo sprendimo 63 ir 64 punktuose pareiškė, kad poveikio konkurencijai kriterijus įvykdytas, nes ginčijama priemone „atlaisvinti“ finansiniai ištekliai galėjo paskatinti *Orange* veiklos plėtrą konkurencijai naujai atvertose rinkose, ir kai jis pripažino, kad minėta priemonė buvo būtina šiai bendrovei, kad ji galėtų dalyvauti plėtojant konkurenciją. *Orange*, be kita ko, teigia, kad Bendrasis Teismas, išnagrinėjęs Komisijos pateiktus vertinimus, turėjo padaryti išvadą, kad antikonkurencinio poveikio buvimas nebuvo tinkamai įrodytas, nes apibrėžtas bazinis pagrindas buvo taikomas tik *Orange*, ir kad Komisija pati pripažino, kad nagrinėjama priemonė buvo būtina siekiant užtikrinti nuopelnais grindžiamą konkurenciją rinkoje, kuri turėjo būti atverta konkurencijai.

74. Manau, pastarąją pirmojo pagrindo dalį taip pat reikia atmesti.

29 — C-417/10, EU:C:2012:184.

30 — T. y. Dekreto įstatymo Nr. 40/2010 (GURI, 2010 m. kovo 26 d., Nr. 71), padarius pakeitimus pertvarkyto į Įstatymą Nr. 73/2010 (GURI, 2010 m. gegužės 25 d., Nr. 120), 3 straipsnio 2a dalies b punktas.

31 — Žr. šio sprendimo 39 punktą.

32 — Žr. minėto sprendimo 40–43 punktus.

33 — FEK A’ 283.

75. Dėl kaltinimo, susijusio su motyvų nenurodymu, manau, kad skundžiamame sprendime aiškiai nurodytos priežastys, dėl kurių Bendrasis Teismas pritarė Komisijos vertinimui dėl sąlygos, susijusios su konkurencijos iškraipymu. Pateikti motyvai pagal reikalavimus, kylančius iš šioje srityje nusistovėjusios teismų praktikos [34], leido suinteresuotiesiems asmenims sužinoti priežastis, kuriomis grindžiamas skundžiamas sprendimas, o Teisingumo Teismui – gauti pakankamos informacijos, kad jis galėtų atlikti kontrolę apeliacinėje byloje.

76. Dėl kitų dalykų manau, kad Bendrojo Teismo motyvai nėra klaidingi. Visų pirma aplinkybė, kurią, be to, pripažino *Orange*, kad dėl šios priemonės atsiradę finansiniai ištekliai, kurių 1996 m. patikslinta suma buvo daugiau kaip 13 mlrd. EUR, galėjo paskatinti ieškovės veiklos plėtrą, rodo būtent tai, kad ji turėjo bent jau potencialų poveikį konkurencijai, neatsižvelgiant į tai, kokio tikslo, kuris galėjo būti ir bendras interesas, buvo siekiama šia priemone.

77. Atsižvelgdamas į visa tai, kas išdėstyta, siūlau atmesti visą pirmąjį apeliacinio skundo pagrindą.

C – *Dėl antrojo pagrindo, susijusio su teisės klaidomis, kurias Bendrasis Teismas padarė atlikdamas vertinimą, susijusį su ginčijamos priemonės suderinamumu su vidaus rinka*

1. Dėl pirmos pagrindo dalies, susijusios su faktinių aplinkybių iškraipymu ir pareigos nurodyti motyvus pažeidimu, kai Bendrasis Teismas vertino išimtinės nustatyto dydžio įmokos tikslą

78. *Orange* mano, kad Bendrasis Teismas iškraipė jam pateiktas faktines aplinkybes ir pažeidė jam tenkančią pareigą nurodyti motyvus, skundžiamo sprendimo 93 ir 94 punktuose pareiškęs, kad 1990 m. įstatymo 30 straipsnio formuluotė su daliniais pakeitimais, padarytais 1996 m. įstatymo 6 straipsniu, nedraudžia tokio aiškinimo, pagal kurį išimtinė nustatyto dydžio įmoka nėra socialinė įmoka ir ja siekiama kitų tikslų, ir kad todėl Komisija nepadarė teisės klaidos, manydama, kad neatsižvelgimo į nebendrą riziką nustatant darbdavio įmoką, kuria atleidžiama nuo mokestinių įsipareigojimų, nebuvo galima kompensuoti minėta įmoka.

79. Laikausi nuomonės, kad šios ieškovės pagrindo dalies negalima pripažinti pagrįsta.

80. Šiuo atžvilgiu reikia priminti, kad atliekant faktinių aplinkybių iškraipymo kontrolę, kuri kaip principo, pagal kurį Teisingumo Teismas, nagrinėdamas apeliacinį skundą, neturi tikrinti faktinių aplinkybių, išimtis turi būti aiškinama siaurai, šiuo atveju reikia nustatyti, ar iš bylos dokumentų akivaizdžiai matyti, kad Bendrasis Teismas pakeitė taikymo sritį, kurią reikėjo prisikirti 1996 m. įstatymui [35].

81. Tiksliau kalbant, reikia nustatyti, ar skundžiamo sprendimo 92 ir 93 punktuose pateikti argumentai dėl 1996 m. įstatymo 6 straipsnyje apibūdintų ginčijamų įmokų yra akivaizdžiai klaidingi.

82. Atrodo, kad taip nėra.

34 — Be daugelio kitų bylų, žr. sprendimus *ArcelorMittal Luxembourg / Komisija* ir *Komisija / ArcelorMittal Luxembourg ir kt.* (C-201/09 P ir C-216/09 P, EU:C:2011:190, 78 punktas), *Land Burgenland ir kt. / Komisija* (C-214/12 P, C-215/12 P ir C-223/12 P, EU:C:2013:682, 81 punktas) ir *Prancūzija / Komisija* (C-559/12 P, EU:C:2014:217, 88 punktas).

35 — Dėl Teisingumo Teismo atliekamos kontrolės, susijusios su nagrinėjamos nacionalinės teisės taikymo sritimi, žr. poziciją, pareikštą neseniai išnagrinėtoje byloje *La Poste*, kurioje priimtas Sprendimas *Prancūzija / Komisija* (C-559/12 P, EU:C:2014:217, 78–83 punktai).

83. Kaip matyti iš bylos medžiagos, 1990 m. įstatymo 30 straipsniu, iš dalies pakeistu 1996 m. įstatymo 6 straipsniu, *France Télécom* įpareigojama į valstybės biudžetą kaip atlygį už tai, kad paskirtas pensijas mokės valstybė, sumokėti, pirma, „darbdavio įmoką, kuria atleidžiama nuo mokestinių įsipareigojimų ir kurios norma apskaičiuojama suvienodinant *France Télécom* ir kitoms telekomunikacijų sektoriaus įmonėms, kurioms taikomos bendrosios teisės nuostatos, socialinių išmokų ir mokesčių dydžius“ (žr. šios nuostatos c punktą). Antra, šios nuostatos d punkte įpareigojama mokėti „išimtinę nustatyto dydžio įmoką, kurios ypatumai nustatyti Finansų įstatyme“.

84. Skundžiamo sprendimo 92–94 punktuose pritardamas Komisijos išvadai, kad, skirtingai nuo išimtinės nustatyto dydžio įmokos, darbdavio įmokos tikslas nebuvo pasiekti vienodų konkurencinių sąlygų užtikrinimo normos ir kad todėl neatsižvelgimo į nebendrąją riziką nustatant darbdavio įmoką, kuria atleidžiama nuo mokestinių įsipareigojimų, nebuvo galima kompensuoti išimtine nustatyto dydžio įmoka, Bendrasis Teismas niekaip neiškraipė faktinių aplinkybių ir, manau, nepadarė teisės klaidos, už kurią nagrinėjant šį apeliacinį skundą reikėtų taikyti pasekmes.

85. Priešingai ieškovės palaikomai pozicijai, skundžiamo sprendimo 93 punkte nagrinėjamas ne vien klausimas, ar 1996 m. įstatymo 30 straipsnyje numatyta išimtinė nustatyto dydžio įmoka *Orange* reiškia „socialinę įmoką“, nes jame siekiama nustatyti, ar ši įmoka, kaip ir darbdavio įmoka, kuria atleidžiama nuo mokestinių įsipareigojimų, iš tikrųjų buvo skirta vienodų konkurencinių sąlygų normai užtikrinti. Taip Bendrasis Teismas siekė atsakyti būtent į ieškovės argumentus, išdėstytus skundžiamo sprendimo 91 punkte ir susijusius su ryšiu, kurį reikia nustatyti tarp išimtinės nustatyto dydžio įmokos ir darbdavio įmokos likučio.

86. Be to, laikausi nuomonės, kad skundžiamo sprendimo 92–94 punktuose pateiktų Bendrojo Teismo argumentų negalima laikyti nemotyvuotais. Iš tiesų atrodo, kad Bendrasis Teismas teisiškai pakankamai atsakė į ieškovės šiomis aplinkybėmis pateiktus argumentus. Šie argumentai leido ieškovei sužinoti priežastis, dėl kurių Bendrasis Teismas atmetė šiuos argumentus, o Teisingumo Teismui – gauti pakankamą informaciją kontrolei atlikti [36].

87. Galiausiai man atrodo, kad ieškovė, prisidengdama Bendrojo Teismo padaryta klaida, iš tikrųjų siekia kvestionuoti Bendrojo Teismo atliktą faktinių aplinkybių vertinimą. Tačiau šis vertinimas nėra teisės klausimas, kurį tikrina Teisingumo Teismas [37].

2. Dėl antros pagrindo dalies, susijusios su Bendrojo Teismo padarytu pareigos nurodyti motyvus pažeidimu vertinant „*La Poste* precedentą“ [38]

88. *Orange* mano, kad Bendrasis Teismas pažeidė pareigą nurodyti motyvus, skundžiamo sprendimo 99–101 punktuose tiesiog pakartojęs Komisijos vertinimus ir neišanalizavęs *Orange* argumentų, skirtų įrodyti, kad šie argumentai yra klaidingi. Be to, Bendrasis Teismas neišnagrinėjo kitų *Orange* pateiktų argumentų, kuriais ji siekė įrodyti, kad Komisija nepagrįstai skirtingai vertino su *Orange* susietų pareigūnų pensijų reformą ir su *La Poste* susietų pareigūnų pensijų reformą.

89. Mano nuomone, kartu su šia pagrindo dalimi pateiktus argumentus reikia pripažinti nereikšmingais, nes jie susiję su motyvais, kuriuos pripažinus negaliojančiais skundžiamas sprendimas nebūtų panaikintas [39].

36 — Žr. 33 išnašoje nurodytą teismo praktiką.

37 — Sprendimas *Alliance One International ir Standard Commercial Tobacco / Komisija* ir *Komisija / Alliance One International ir kt.* (C-628/10 P ir C-14/11 P, EU:C:2012:479, 85 punktas ir jame nurodyta teismų praktika).

38 — 2007 m. spalio 10 d. Komisijos sprendimas 2008/204/EB dėl valstybės pagalbos, kurią Prancūzija suteikė Paštui (*La Poste*) priskiriamų valstybės tarnautojų pensijų finansavimo būdo reformai vykdyti (OL L 63, 2008, p. 16).

39 — Šiuo klausimu žr. sprendimus *Aéroports de Paris / Komisija* (C-82/01 P, EU:C:2002:617, 41 ir 67 punktai ir juose nurodyta teismų praktika), *Dansk Rørindustri ir kt. / Komisija* (C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P–C-208/02 P ir C-213/02 P, EU:C:2005:408, 148 punktas ir jame nurodyta teismų praktika) ir *InnoLux / Komisija* (C-231/14 P, EU:C:2015:451, 83 punktas).

90. Iš tiesų reikia pažymėti, kad Bendrojo Teismo motyvai, kuriuos jis nurodė skundžiamo sprendimo 99–101 punktuose, susiję su tuo, kokią reikšmę reikia suteikti *La Poste* precedentui, buvo pateikti tik papildomai, kaip tai aiškiai matyti iš minėto sprendimo 99 punkto pradžioje pavartotų žodžių „be to“.

91. Šiuo atžvilgiu reikia patikslinti, kad Bendrajame Teisme pateikta antrojo pagrindo antra dalimi ieškovė iš esmės teigia, kad šioje byloje atsisakydama taikyti tuos pačius motyvus, kuriuos ji taikė Sprendime 2008/204, susijusiame su panašia reforma kaip ir įgyvendintoji ieškovės atžvilgiu, Komisija padarė keletą vertinimo klaidų ir pažeidė nediskriminavimo ir vienodo požiūrio principus [40].

92. Atsakydamas į šiuos argumentus, Bendrasis Teismas nurodė, kaip pažymėjo Komisija, kad Komisijos sprendimo, kuriuo konstatuojama, kad pagalba neatitinka šios leidžiančios nukrypti nuostatos taikymo sąlygų, teisėtumą reikia vertinti tik atsižvelgiant į SESV 107 straipsnio 3 dalies c punktą, o ne į tariamą ankstesnę veiklą [41].

93. Bendrasis Teismas tik papildomai pažymėjo, jog Komisija ginčijamo sprendimo 152–165 konstatuojamosiose dalyse nesutiko, kad tuo metu, kai buvo vykdomos atitinkamos reformos, *La Poste* ir *France Télécom* faktinė ir teisinė padėtis buvo panaši [42]. Dėl, be kita ko, išimtinės nustatyto dydžio įmokos vertinimo abiem atvejais, ieškovės ginčijamo šioje byloje, Bendrasis Teismas pažymėjo, jog Komisija teigė, kad sąlyga, pagal kurią buvo įpareigojama iš naujo priskirti *La Poste* išimtinę nustatyto dydžio įmoką, buvo nustatyta, Komisijai jau pradėjus oficialią tyrimo procedūrą. Tokia padėtis leido jai įvertinti šią įmoką atsižvelgiant į vienodų konkurencinių sąlygų užtikrinimo normą, o išimtinė nustatyto dydžio įmoka *France Télécom* atveju buvo nustatyta dar prieš Komisijai pradedant savo procedūrą ir ne jos kontekste [43].

94. Kadangi antrojo pagrindo antrą dalį reikia pripažinti nereikšminga, antrąjį pagrindą reikia atmesti kaip iš dalies nepagrįstą ir iš dalies nereikšmingą.

D – *Dėl trečiojo pagrindo, susijusio su teisės klaidomis, kurias Bendrasis Teismas padarė vertindamas laikotarpį, per kurį pagalba buvo kompensuojama išimtine nustatyto dydžio įmoka*

95. *Orange* tvirtina, kad Bendrasis Teismas iškraipė faktines aplinkybes ir pakeitė motyvus savaisiais, skundžiamo sprendimo 107 ir 108 punktuose nurodęs, kad kompensacijos ir kompensacijos permokos įmokų panaikinimas buvo ginčijamo sprendimo 1 straipsnyje apibrėžtos pagalbos dalis, nors skundžiamo sprendimo 119 punkte tiesiog padaryta išvada, kad ginčijamą pagalbą sudarė atlygio, kuris sumokėtas kaip darbdavio įmoka, sumažinimas, neminint kompensacijos ir kompensacijos permokos įmokų.

96. Ieškovė pateiktais argumentais siekia apkaltinti Bendrąjį Teismą tuo, kad jis klaidingai pakeitė motyvus, susijusius su tiksliu nagrinėjamos pagalbos apibrėžimu.

97. Šie argumentai manęs neįtikina.

98. Tiesa, skundžiamo sprendimo 107 punkte Bendrasis Teismas pažymėjo, kad, „deja, [ginčijamo] sprendimo 119 konstatuojamojoje dalyje, kurioje [buvo] padaryta išvada dėl pagalbos buvimo, kaip tai suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, tikrai [buvo] nurodyta tik tai, kad pagalbą [sudarė] kompensacijos – darbdavio įmokos – sumažinimas, neminint kompensacijos ir kompensacijos permokos“.

40 — Žr. skundžiamo sprendimo 97 punktą.

41 — Žr. skundžiamo sprendimo 98 punktą.

42 — Žr. skundžiamo sprendimo 99 punktą.

43 — Žr. skundžiamo sprendimo 100 punktą.

99. Vis dėlto Bendrasis Teismas laikėsi nuomonės, kad, nepaisant šio trūkumo ginčijamame sprendime apibrėžiant pagalbą, „ir iš [ginčijamo] sprendimo konteksto, ir iš jo 1 straipsnio matyti, kad, Komisijos nuomone, pagalbą [sudarė] ieškovės anksčiau numatytos kompensacijos sumažinimas, o tai neabejotinai [apėmė] visas ieškovės įmokas, sumokėtas prieš įsigaliojant ginčijamai priemonei“.

100. Atsižvelgdamas į pastarąjį argumentą ir patikslindamas, kad Bendrasis Teismas aiškiai nurodė ginčijamo sprendimo 1 straipsnyje pateiktą pagalbos apibrėžimą [44], taip pat šio sprendimo 18 (įskaitant 1 lentelę) ir 105 konstatuojamosiose dalyse pateiktą informaciją [45], manau, jog Bendrasis Teismas padarė teisingą išvadą, kad Komisija įvykdė savo pareigą nurodyti motyvus [46].

101. Atsižvelgdamas į visa tai, kas išdėstyta, manau, kad reikia atmesti paskutinį pagrindą kaip nepagrįstą, taigi atmesti ir visą apeliacinį skundą.

V – Išvada

102. Atsižvelgdamas į išdėstytus argumentus siūlau Teisingumo Teismui pripažinti ir nuspręsti taip:

1. Atmesti apeliacinį skundą.

2. Priteisti iš *Orange SA* bylinėjimosi išlaidas.

44 — Žr. skundžiamo sprendimo 104 punktą.
45 — Žr. skundžiamo sprendimo 105 punktą.
46 — Žr. skundžiamo sprendimo 109 punktą.